

EEN BEKENTENIS IN HET DUISTER

De klok in de vestibule had twee slagen geslagen. Het was twee uur na middernacht. Jeannet Nolting dacht er evenwel nog niet aan naar bed te gaan. Ze zat nog steeds in de groote huiskamer in een gemakkelijken stoel en staarde naar het uitdoovende haardvuur. Haar gedachten verwijlden in het verre verleden. — „Jean!”

Ze sprong verschrikt op. Had ze het gehoord? Of had ze het gedroomd? Gedroomd dezen gesmoorden, weggestorven uitroep? Slechts één menselijk wezen had haar ooit zoo genoemd en dat was reeds twintig jaar geleden.

Op dit oogenblik werd het electrisch licht plotseling uitgedraaid en uit het duister klonk een bevelende, snijdende stem haar in de ooren:

„Schreeuw niet! Je hoeft niet bang te zijn! Ik zweer je dat ik je niets doen zal!”

Nu kwam Jeannette Nolting tot de werkelijkheid terug. Ze had gedroomd, natuurlijk gedroomd dat haar naam genoemd werd. Ze was echter geen lafaard en zij vreesde niets, omdat ze in dit leven niets meer te verliezen had. Haar dapperheid was de lijdelijkheid van iemand die met het geluk heeft afgedaan en in dit ondermaansche niets meer te hopen heeft.

„Ik ben niet bang”, antwoordde ze kalm en wachtte.

Voor eenige oogenblikken werd de stilte slechts verbroken door het zwakke gekletter van diamant op een gladde oppervlakte.

„Je bent een dappere vrouw”, zei de inbreker eindelijk met iets als bewondering in zijn stem.

Ze glimlachte treurig. Wat een dwaasheid te denken dat deze geheimzinnige inbreker gevoelens en herinneringen bij haar had opgewekt reeds jaren begraven. Ze was werkelijk half aan 't droomen, dacht ze.

„Ik ben niet voornemens je juweelen mee te nemen”, hernam hij langzaam. „Als ik weg ben, zul je zien dat ze er alle nog zijn.”

„Och, zoo! zijn ze het meenemen niet waard?” vroeg ze met eenigen spot in haar toon, die haar zelfs in dit oogenblik niet verliet.

„Ze zijn vijftig duizend gulden waard”, antwoordde hij rustig, „en dat beteekent niet weinig voor mij. Je moet weten,” ging hij voort en zijn woorden waren niet vrij van trots, „ik ben de man bekend als „Dick de Dandy.”

„O!” Een heldere lach kwam tot hem uit de duisternis. „Dus ik heb de eer kennis te maken met den meest beruchten inbreker in Europa; den man die beslag legt op de juweelen van gravinnen, het geld van bankiers en de schatten van prinsen! En je bent hier in mijn kamer, . . . Stil!”

De regelmatige stap van een politieagent klonk buiten op het trottoir.

„Ik behoef slechts te roepen en je bent geknipt, nog wel door een vrouw!”

„Ja, maar je zult het niet doen,” zei hij, op overtuigden toon.

„Neen,” stemde ze toe, „ik denk het niet, maar ik behoor het eigenlijk toch te doen.”

Er was een korte pauze.

„Je hebt zeker wel gehoord van Carlton, den Amerikaan; den koning der millionairs, zooals ze hem noemen. Welnu, die ben ik.”

Een plotselinge schrik beving haar. Was zij hier alleen met een gek en niet met een inbreker, zooals ze aanvankelijk dacht?

„Neen, ik ben niet gek,” zei hij, als 't ware instinctief haar gedachten radende. „Wanneer ze denken dat ik in Amerika ben, in Rusland of Italië, dan ben ik hier of in Parijs of Weenen of overal waar wat van waarde te halen is.”

„'t Is gevaarlijk,” mompelde zij, niet wetende wat te zeggen in zulke vreemdsoortige omstandigheden.

Hij lachte.

„Gevaarlijk? Ik leef van en voor het gevaar. Het is voor mij het levensap. Als dat zoo niet was, dan . . . dan was ik morgen een achtbaar lid der samenleving.”

Ze luisterde, verward en droevig, en toch onweerstaanbaar geboeid door zijn stem.

„Natuurlijk heb ik reeds dadelijk bemerkt,” zei ze eindelijk, „dat u iemand van beschaving en opvoeding is. Maar waarom doet u dan zulk afschuwelijk werk!”

Zijn stem klonk opeens nederig.

„Mag ik u zeggen waarom!”

„Ja,” zei ze, „doe dat! Het zal zeker interessant zijn en het is al zoo lang geleden dat ik mij voor iets interesseerde.”

„En je bent niet bevreesd?” vroeg hij.

„Je hebt mij je woord gegeven,” antwoordde ze rustig.

„Dank u!”

In de duisternis kon ze den bloot niet zien, die het gelaat van den man opeens bedekte.

Ze nam plaats in een crapaud aan het raam en een straal van het maanlicht, zich baan brekende door een kier van een der gordijnen, viel op haar zilvergrijs haar.

HULPVAARDIG NEDERLAND

HOE ER IN GOUDA GEHOLPEN WORDT. — Groep van Belgische vluchtelingen en Hollandsche helpers

De man naderde haar zeer dicht, bleef vlak voor haar stilstaan en keek op haar neer. Toen zich opeens voorover buigende raakte hij haar arm aan. Het was of een electrische stroom haar door het lichaam ging.

„Wie ben je!” vroeg ze. „Om 's hemelswil zeg me wie je bent?”

Hij trad snel terug en wist met de grootste inspanning zijn kalmte te hernemen. Eentonig en schijnbaar zonder eenige emotie klonk toen zijn antwoord:

„Dick de Dandy, inbreker en Frans Carlton, millionair.”

Er was weer een kleine pauze, toen begon hij te vertellen.

„Ik ben te laat geboren. Ik had eenige eeuwen vroeger ter wereld moeten komen, in den tijd toen men durfde en leefde, niet in dezen tijd, waarin alles wettelijk geregeld is, waarin men slechts bestaat om zich te vervelen. Ik heb het bloed van een mijner voorvaderen in mijn aderen, het bloed van den rusteloze, wetteloze, van den man met ontembare lusten. Van mijn kinderjaren af was ik een bandeloze, en de bandeloosheid groeide met mij op. Ik kon nimmer wezen zooals anderen waren, kon mij nimmer schikken naar de eischen van het brave, doch gruwelijk vervelende maatschappelijke leven. Uren lang kon ik zitten peinen over een leven vol emoties, over het bereizen van vreemde landen, het bezoeken van onbeschaafde volkeren bijv.; doch zoo iets was goed voor de rijken en ik was arm. Zoo gingen er jaren voorbij en ik probeerde van alles en mijn rusteloosheid werd grooter en grooter en toen . . .”

„Ja?”

Ze leunde voorover, niet meer denkende aan het uur en de omstandigheden. Aan niets denkende, niets hoorende dan de rustige, eentonige stem, die zoo vertrouwelijk klonk en haar zoo zonderling aandeed, de stem, die haar de kaleidoscoop wilde geven van een ziel, hopeloos verongelukt in een eeuw en een maatschappij waarin voor haar geen plaats meer was.

„En toen — ontmoette ik een meisje en leerde haar liefkrijgen; beminde haar zooals zulk een man bemint. En zij, wel zij was een typisch hollandsch meisje en beminde mij op haar typisch hollandsche wijze; rustig, zelfgenoegzaam en rein. Zoo ontwaakte ik uit mijn droom, den droom van een liefde die voor haar onmogelijk was, en zag de werkelijkheid onder de oogen. Wij beiden waren arm en dat maakte mij bevreesd. Niet de armoede zelf als wel de gevolgen der armoede: de eentonige tredmolen, het smalle wegje dat men iederen dag weer bewandelen moest; de gestadig loslatende

UIT AMSTERDAM. — Een groepje Belgische kinderen, vriendelijk onthaald in Amsterdam.

en weer aantrekkende koorden van de geordende maatschappij die ik haatte. Eindelijk op een dollen avond, toen de ondervonden emoties nog nabruisten in mijn bloed, zag ik duidelijk en klaar dat het onmogelijk was mij in te perken: de vloek van mijn voorvader was sterker dan mijn liefde en . . . ik verliet haar. Ik was een oorspronkelijk wezen, zij het product van een overrijpe civilisatie.”

Hij zweeg een oogenblik, en zij zat stil, sprakeloos.

„Eindelijk werd ik inbreker, waarom? Omdat dit beantwoordde aan de beide sterkste neigingen in mijn natuur: ongebondenheid en liefde voor het gevaar. O, ik zal niet zeggen, dat dit de beste weg was, maar het was de beste op één na, en men moet er mee tevreden zijn. Ik werd spoedig berucht en gevreesd en twintig jaar lang heb ik uitgedacht en helpen uitvoeren de meest gewaagde diefstallen, die men zich denken kon. De fortuin, die ze mij aangebracht hebben, is mij onverschillig maar — het gevaar, de emoties! Wanneer ik Carlton ben, verveel ik mij gruwelijk. Dat brengt mij er dan toe, opnieuw plannen te ontwerpen. En het einde? Wel, ook hiervoor heb ik een plan klaar!”

„En het meisje?” vroeg de luisterende vrouw.

Er was weer een oogenblik stilte, toen zei hij langzaam en aarzeland:

„Ik weet het niet! Je zult zeggen dat het laf was haar te verlaten, maar door te blijven had ik ongetwijfeld haar hart gebroken. En zij was jong. Ik hoop, ik heb steeds gehoopt, dat zij mij zou leeren vergeten. Gij zijt een vrouw — gelooft ge dat ze heeft kunnen vergeten?”

„Bid dat ze het heeft kunnen doen,” zei Jeannette zacht. „Vele vrouwen vergeten niet . . . gemakkelijk! Ik zou je de geschiedenis kunnen vertellen van een vrouw, die ijverig gepoogd heeft te vergeten — twintig jaar lang, maar het is haar niet gelukt.”

„Vertel 't mij!” fluisterde hij gretig.

De warme belangstelling in zijn toon moest haar getroffen hebben, als zij niet te veel verzonken was geweest in gedachten aan lang verdwenen tijden.

„Ook hij had een dubbelen vloek: armoede en eerezucht, daarom verliet hij haar . . . een week later kreeg ze een groote erfenis, maar toen was het te laat. Hij was heengegaan, waarom en waarheen heeft zij nimmer vernomen.”

„En het slot?” vroeg hij nederig.

„Er is geen slot. Zij bemint hem nog steeds, dat is alles!”

De man keerde zich om en liep met onvaste schreden naar de deur.

„Leef wel,” mompelde hij. „Uw juweelen liggen daar!”

Door een onweerstaanbare macht gedrongen stond zij op en volgde hem in de duisternis.

Toen hij de buitendeur reeds geopend had, wendde hij zich om, greep impulsief haar hand en drukte er een hartschotelijken kus op. Op ditzelfde moment viel een straal van het bleke maanlicht op zijn gelaat!

„Karel!”

Hij liet haar hand los en vlood de straat op.

„Te laat!” kreunde hij. „Vaarwel, lieve Jean, vaarwel!”

„Kom terug, kom terug!” snikte zij, haar armen naar hem uitstreckende.

„Ik kan niet!”

Als een wanhoopskreet klonken die woorden haar in de ooren, terwijl hij haastig wegvlochtte.

En zij begreep. Hij was teruggegaan tot zijn leven, zij moest het hare leven.

DE AAPMENSCH

EEN SCHETS UIT DEN KERMISTIJD

„Ja, ja, Barnum was een groot man,” zei de kermisgast tegen mij. Hij was armoedig gekleed in een afgedragen jas met astrakan kraag en mouwomslagen, doch had de allures van een heer.

„Hij was wel de grootste manager ter wereld en ik geloof dat hij het nog zou zijn als hij geen tegenspoed had gehad. Hij was voor het vak geboren. Wie herinnert zich niet zijn Siameesche tweelingen. En dan het kind met de drie hoofden! Alleen Barnum kon het klaarspelen om drie kinderen te vinden, die zoo lang stijf tegen elkander zaten zonder ruzie te maken.

Hij was ook de eerste die hier in het land de dame met den leeuwenkop vertoonde. Dat was een prachtnummer en voordeelig ook; doch het duurde net zoo lang tot de dame 't in haar hoofd kreeg om met Barnum te willen trouwen. Dat was een lam geval, want hij was al tweemaal getrouwd geweest en had reden te gelooven dat zijn tweede vrouw nog leefde.